

משנה - יומא

פרק ו - משנה ב

בָּא לֹא אֶצֶל שְׁעִיר הַמִּשְׁתַּלַּח וְסוֹמֵךְ שְׁתֵּי יָדָיו עָלָיו וּמִתּוֹדָה.
וְכִּי הָיָה אוֹמֵר, אָנָּה הַשֵּׁם, עֹוּ פִּשְׁעוֹ חֲטָאוֹ לְפָנֶיךָ עִמָּךְ
בֵּית יִשְׂרָאֵל. אָנָּה בַשֵּׁם {ד}, כִּפֹּר נָא לַעֲוֹנוֹת וְלַפְּשָׁעִים
וְלַחֲטָאִים, שְׁעֹו וְשִׁפְשָׁעוּ וְשִׁחֲטָאוּ לְפָנֶיךָ עִמָּךְ בֵּית יִשְׂרָאֵל
{ה}, כִּכְתוּב בְּתוֹרַת מֹשֶׁה עֲבֹדָךְ לֵאמֹר (ויקרא טז), כִּי בַיּוֹם הַזֶּה
יִכְפֹּר עֲלֵיכֶם לְטַהֵר אֶתְכֶם מִכָּל חֲטָאֵתֵיכֶם לְפָנַי יי תְּטַהֲרוּ.
וְהַכֹּהֲנִים וְהַעַם {ו} הָעוֹמְדִים בְּעֶזְרָה, כְּשֶׁהָיוּ שׁוֹמְעִים שֵׁם
הַמְּפָרֵשׁ שֶׁהוּא יוֹצֵא מִפִּי כֹהֵן גָּדוֹל {ז}, הָיוּ כּוֹרְעִים
וּמִשְׁתַּחֲוִים וְנוֹפְלִים עַל פְּנֵיהֶם, וְאוֹמְרִים, בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד
מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

פרק ו - משנה ג

מְסֻרוֹ לְמִי שֶׁהָיָה מוֹלִיכוֹ. הַכֹּל כְּשֶׁרִין {ח} לְהוֹלִיכוֹ, אֲלֵא
שֶׁעָשׂוּ הַכֹּהֲנִים גְּדוֹלִים קָבַע וְלֹא הָיוּ מְנִיחִין אֶת יִשְׂרָאֵל
לְהוֹלִיכוֹ. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, מַעֲשֶׂה וְהוֹלִיכוֹ עַרְסָלָא, וַיִּשְׂרָאֵל
הָיָה: